

ograjena prostor; povedali so mi, da so tja včasih zapirali ovce. Nič posebnega se mi nista zdela, zato sem se ustavil le za toliko, da sem ju fotografiral. Nato sem nadaljeval pot do orjaškega hrasta, ki počasi, vendar zanesljivo izgublja boj s krutim časom. In že sem bil na tisti prečni stezi in nedaleč od vhoda v dolinico. Po isti poti sem sestopil proti Gradacu. Srečen in zadovoljen sem bil, da sem to naredil in videl.

Obljubil sem sicer starcu, ki mi je dal zadnja navodila za vzpon, da se bom oglasil pri njemu, vendar sem hitel na avtobus, če bo seveda kakšen pripeljal. Toda starček je bil pred hišo. Zaklical sem mu »Vrnili sem se, oča!« in računai, da bom lahko nadaljeval pot. Vendar mi ni uspelo: nisem mogel odkloniti starčeve prošnje, naj pridem, da bova malo poklepetala. Celotna družina se je zbrala, da bi pogostila nevsakdanjega gosta. Prav hitro je bil na mizi kozarček pogovora, kava, klobase in domač kruh. Iz pripovedovanja sem zvedel, da je stari karseda zaljubljen v Žabo; tako sva se skorajda že morala dogovoriti, da bova šla prihodnjič skupaj tja gor, ko bom spet v Neumu.

* * *

Nasvet za počitniški izlet

Marsikdo gre poleti na počitnice v Crikvenico ali okoliške turistične kraje, malo kdo pa verjetno ve, da pelje na Drenin, najvišji vrh nad Crikvenico, markirana pot. Morda pa bo koga zamikala, da bo hotel z vrha, od koder je lep razgled na dopustniško morje, videti te turistične obale še z drugega zornega kota. Sodeč po popisih v vpisni knjigi na vrhu so kar precej številni tuji turisti ta vrh že odkrili.

Začetna markacija na tej rekreativni poti je na visokem podpornem kamnitem zidu ob starem mostu prek Dubračine. Takoj na drug strani poti je lani odprt hotel Kaštel, pravzaprav obnovljen objekt, ki je dediščina preteklosti. Zgradil ga je knez Frankopan leta 1412 kot svojo dobrodelno ustanovo, kot Pavlinski samostan z zaprtim dvoriščem in stražnim stolpom. Zanimivejša je sosednja cerkev. V 18. stoletju je namreč velik požar uničil naselje na Kotorju, zato so se ljudje preselili k morju. Nastala so naselja Gorica (nad sedanjim mestnim središčem), Ladvič in Draga, ob morju pa Dvorska in ob izlivu Dubračine Crikvenica, ki so jo imenovali po cerkvi Marijinega Vnebovzetja, ime tega kraja pa se je potem preneslo na celotno območje od Selca do Dramlja.

Markacija pelje neprestano in zložno navkreber najprej po cesti, nato pa po stopnicah in ozkih uličicah skozi naselji Beniči in Šupera. Zatem gremo po cesti skozi naselje Draga in dalje ob zidu iz zloženega

kamenja, kar je od Liburnov podedovan način ograjevanja parcel in plodne zemlje z materialom, ki je značilen za to območje, s kamnom. Za Ladviči in Zoričiči, zadnjima naseljema ob stezi, nas pot naposled pripelje v gozd, v gosto borovino, ki nudi osvežujoč hlad, in kratek del po visokem trnjevem grmovju, da ne pozabimo, da smo na koncu koncev v primorju. Potem pa smo na vrhu. Zložna hoja traja komaj uro do poldrugo uro.

Drenin je 380 metrov nad morjem in je skalovit, zaradi česar je izreden razgled zelo na široko. To so vedeli že stari Liburni: tam zgoraj so imeli strateško opazovalnico, ograjeno z obzidjem iz velikih skal. Pogled nam od tam zajame Opatijo in Učko, otoke Krk, Cres in Pag, vrhove severnega Velebita in Senj, začetek gorskega dela občine z najmarkantnejšim vrhom Medvidjak, celotno Vinodolsko kotlino in naposled na morski obali Crikvenico, Selce in Novi.

Seveda ni treba posebej opozarjati, naj morskimi planinci, ki bodo šli na Drenin, med potjo ne kadijo, saj je za požar v gozdu ob morju včasih dovolj že prav majhna iskra. Sicer pa so takšna opozorila tudi na posebnih napisnih tablah ob markacijah.

Kdor bi želel bodisi o tej poti bodisi o planinarjenju v širši in bližnji okolici Crikvenice kakšne podatke, naj omenimo, da je v Crikvenici planinsko društvo »Strilež« (Tomislavova 68, 51260 Crikvenica), čigar člani imajo sestanke vsak četrtek od 18. do 19. ure v Preradovičevi ulici 1.

Damir Margan

HELENA GIACOMELLI

Tišina, nabita z glasbo

*Rada se izgubljam
v tišini
in
se razkrajam v besedah
ki so poezija.
Rada v glasbi
iščem
svoj pozabljeni jaz.*

*Včasih pa
ko se vzpenjam na goro
ko prsti mehko drsijo prek hrapavih,
grobih skal
ko pod nogami zija ničevost sveta
ko sva na moji poti le samota in jaz
je na vrhu
tišina
nabita z glasbo
in besedami
in
nič ne zmoti
ubranosti moje duše.*